JULIANE KOKOTT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2015. április 23.[1]

C-21/14. P. sz. ügy

Európai Bizottság
kontra

Rusal Armenal

„Fellebbezés — Dömping — Örményországból, Brazíliából és Kínából származó egyes alumíniumfóliák behozatala — A 384/96/EK rendelet 2. cikkének (7) bekezdése — A dömpingellenes megállapodással való összeegyeztethetőség — EUMSZ 277. cikk”

I – Bevezetés

1. A jelen fellebbezéssel az Európai Bizottság a Törvényszék 2013. november 5-i ítéletét[2] kifogásolja, amellyel a Törvényszék megsemmisítette egy dömpingellenes rendeletnek (a továbbiakban: vitatott rendelet)[3] az örményországi Rusal Armenal ZAO vállalatra vonatkozó részét.

2. A Bizottság ennek körében alapvetően a Törvényszék azon álláspontját kifogásolja, amely szerint az alaprendelet[4] vitatott rendelet alapjául szolgáló rendelkezése az Örmény Köztársaságnak a WTO-hoz való 2003. évi csatlakozása után már nem egyeztethető össze az Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (a továbbiakban: GATT)[5] szabályrendszerével; ez végeredményben a vitatott rendelet érvénytelenségét vonja maga után.[6]

3. A jelen ügy lehetőséget kínál a Bíróság számára arra, hogy utánajárjon annak a kérdésnek, hogy az uniós jogi rendelkezések alkalmazásakor figyelembe kell-e venni a GATT-szabályrendszer rendelkezéseit, és ha igen, milyen feltételek mellett.

1 — Eredeti nyelv: német.

2 — Rusal Armenal kontra Tanács ítélet (T-512/09, EU:T:2013:571, a továbbiakban: megtámadott ítélet).

3 — E rendelet esetében konkrétan az Örményországból, Brazíliából és a Kínai Népköztársaságból származó egyes alumíniumfóliák behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2009. szeptember 24-i 925/2009/EK tanácsi rendeletről (HL L 262., 1. o.) volt szó.

4 — E rendelet esetében konkrétan az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.) módosított változatáról (időközben felváltotta az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet [HL L 343., 51. o.; helyesbítés: HL 2010. L 7., 22. o.]) volt szó.

5 — Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (HL 1994. L 336., 11. o.).

6 — Lásd: a megtámadott ítélet 59. pontja.

II – Jogi háttér

A – *A GATT-szabályrendszer*

4. A GATT-szabályrendszer részletes fejtegetéseket tartalmaz a dömping fogalmával és a termék rendes értékének megállapításával kapcsolatban.

5. Dömpingről van szó akkor, ha valamely ország termékeit „a termék rendes értékénél” alacsonyabb értéken vezetik be egy másik ország kereskedelmébe.

6. Ennek körében a termék rendes értékének megállapítása során különbséget kell tenni aszerint, hogy az adott exportáló országban lehetőség van-e vagy sem belföldön a szabad árképzésre. A termék értéke szempontjából főszabály szerint a termék belföldi ára az irányadó. Ha azonban az exportáló országban valamennyi belföldi árat az állam állapítja meg, vagy belföldön monopólium áll fenn, akkor szükséges lehet az exportált termék rendes értékét egyéb tényezők alapján megállapítani.

7. Az 1994. évi GATT VI. cikkének (1) bekezdése szerint:

„[…] A szerződő felek elismerik, hogy a dömping, amelynek során egy ország termékeit egy másik ország kereskedelmébe a termékek rendes értékénél alacsonyabb áron viszik be, elítélendő […] A jelen [cikk] szempontjából akkor kell egy terméket úgy tekinteni, hogy rendes értékénél alacsonyabb áron vitték be az importáló ország kereskedelmébe, ha az egyik országból a másikba exportált termék ára

a) alacsonyabb, mint az exportáló országban fogyasztásra szánt hasonló terméknek a normál kereskedelmi forgalomban alkalmazott összehasonlító ára; […]”

8. Az 1994. évi GATT VI. cikke (1) bekezdésének második kiegészítő rendelkezése az alábbiakat szögezi le az 1994. évi GATT I. mellékletében:

„Megállapítást nyert, hogy olyan országból történő importnál, ahol a kereskedelem teljes vagy lényegében teljes monopóliuma áll fenn, és ahol valamennyi belföldi árat az állam állapítja meg, különleges nehézségek merülhetnek fel az árak[…] […] összehasonlíthatóságának meghatározásánál, és ilyen esetekben az importáló szerződő felek szükségesnek találhatják, hogy figyelembe vegyék annak lehetőségét, hogy az ilyen ország belföldi áraival való szigorú összehasonlítás nem minden esetben célravezető.”

9. Az 1994. évi Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (GATT) VI. cikkének végrehajtásáról szóló megállapodás (a továbbiakban: dömpingellenes megállapodás)[7] 1. cikke ezzel kapcsolatban ezenkívül az alábbiakat fejti ki:

„A dömpingellenes intézkedés olyan intézkedés, amely csak az 1994. évi GATT VI. cikkében meghatározott körülmények között, és az e Megállapodás rendelkezéseinek megfelelően kezdeményezett és lefolytatott vizsgálatok után hozható […]. Az alábbi rendelkezések szabályozzák az 1994. évi GATT VI. cikkének alkalmazását, amennyiben a dömpingellenes törvények vagy rendelkezések alapján eljárásra kerül sor.”

7 — HL L 336., 103. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 189. o.

10. Az említett megállapodás 2. cikke a dömping tényének és a rendes értéknek a megállapításával kapcsolatos részletesebb rendelkezéseket tartalmaz anélkül, hogy ennek körében kifejezetten különbséget tenne a piacgazdaságú és nem piacgazdaságú országok között, 2.7. cikke azonban kiemeli:

„E cikk nem sérti az 1994. évi GATT 1. mellékletének VI. cikkében az (1) bekezdéshez csatolt második kiegészítő rendelkezést."

B – *Az uniós jog*

11. Az Európai Unióban tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelem céljából az uniós jogalkotó több jogi aktust fogadott el.

1. Az alaprendelet

12. A (3) és (4) preambulumbekezdésében az alaprendelet úgy körvonalazza céljait, hogy a GATT VI. cikkének végrehajtásáról született újabb megállapodásokra tekintettel „a közösségi szabályok módosítása indokolt", minek körében „elengedhetetlen, hogy a Közösség tekintetbe vegye […] a Közösség fő kereskedelmi partnerei [általi] értelmez[ést]".

13. Az alaprendelet (5) preambulumbekezdése a következőket állapítja meg:

„[a] dömpingmegállapodás […] új és részletes szabályokat tartalmaz, különösen a dömping kiszámítására […]; […] a változások mértékére való tekintettel és az új szabályok megfelelő és átlátható alkalmazásának biztosítása érdekében az új megállapodások nyelvezetét a Közösség jogalkotásába a lehető legteljesebb mértékben be kell építeni […]".

14. Az alaprendelet (7) preambulumbekezdése az alábbiakat fejti ki a termékek rendes értékének meghatározásával kapcsolatban:

„[…] a rendes értéknek a nem piacgazdaságú országok esetében történő meghatározásakor helyénvalónak látszik az e célra használandó megfelelő piacgazdaságú harmadik ország kiválasztására vonatkozó szabályok megállapítása […]"

15. Az alaprendelet 1. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„Egy termék akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha a Közösségbe irányuló exportára alacsonyabb, mint egy hasonló terméknek a rendes kereskedelmi forgalomban az exportáló országra megállapított összehasonlítható ára."

16. Az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése a következőképpen rendelkezik a rendes érték dömpingellenes eljárásokban történő megállapításával kapcsolatban:

„a) A nem piacgazdaságú országokból[8] származó behozatal esetében a rendes értéket egy piacgazdaságú harmadik ország ára vagy számtanilag képzett értéke vagy az ilyen harmadik országból más országokba – beleértve a Közösséget is – történő kivitel esetén felszámított ár alapján kell megállapítani, illetve, ha ez nem lehetséges, bármilyen más elfogadható alapon megállapítható […]

[…]

8 — Beleértve Albániát, Azerbajdzsánt, Észak-Koreát, Fehéroroszországot, Grúziát, Kirgiziát, Moldáviát, Mongóliát, Örményországot, Tádzsikisztánt, Türkmenisztánt, Üzbegisztánt.

b) […] a vizsgálat kezdeményezésének idején WTO-tagsággal rendelkező, nem piacgazdaságú országból származó behozatallal kapcsolatos dömpingellenes vizsgálatok során a rendes értéket az (1)–(6) bekezdésnek[9] megfelelően határozzák meg, amennyiben a vizsgálat alá eső egy vagy több gyártó megfelelően indokolt kérelme alapján, valamint a c) pontban előírt kritériumoknak és eljárásoknak megfelelően kimutatható, hogy piacgazdasági feltételek érvényesülnek e gyártó vagy gyártók számára az érintett hasonló termék gyártása és értékesítése tekintetében. Ettől eltérő esetben az a) albekezdésben [helyesen: a) pontban] megállapított szabályokat kell alkalmazni.

c) A b) albekezdés [helyesen: b) pont] szerinti [kérelemnek] elegendő bizonyítékot kell tartalmaznia arra nézve, hogy a gyártó piacgazdasági feltételek alapján működik […]”

2. A vitatott rendelet

17. A vitatott rendelet az alaprendelet alapján 2009-ben végleges dömpingellenes vámot vetett ki az Örményországból, Brazíliából és a Kínai Népköztársaságból származó egyes alumíniumfóliák behozatalára.

18. Az említett rendelet (20) preambulumbekezdése értelmében „Örményországot az alaprendelet 2. cikke (7) bekezdése a) pontjához tartozó lábjegyzet kifejezetten megemlíti, mint nem piacgazdaságú országot. A WTO-tag, de nem piacgazdaságú országok exportáló gyártóira alkalmazott elbánásról a 2. cikk (7) bekezdésének b) pontja szól. […]”

19. A vitatott rendelet 1. cikke értelmében e rendelet többek között a Rusal Armenal örményországi vállalatra vonatkozott. E vállalat piacgazdasági feltételek alapján működő vállalkozási jogállás megadása iránti kérelmét elutasították, Törökországot vették figyelembe piacgazdasággal rendelkező „megfelelő analóg országként”[10], és annak árait vették alapul a vállalat termékei rendes értékének és kivitele dömpingkülönbözetének megállapításához.

20. Az örmény termékek behozatalára ezért a vitatott rendelet 1. cikkének (2) bekezdése 13,4% mértékű végleges dömpingellenes vámot vetett ki.

III – Az elsőfokú eljárás és a megtámadott ítélet

21. A Rusal Armenal vállalat az elsőfokú eljárásban a dömpingellenes megállapodás megsértését kifogásolta első jogalapjával.

22. Úgy vélte, hogy az uniós jogalkotó – mivel a rendes érték megállapításakor Örményország helyett más államok adottságait vette alapul – túllépett a dömpingellenes megállapodás által meghatározott jogi kereten. Az alaprendelet ezért nem alkalmazható a Rusal Armenal terhére, és a dömpingellenes megállapodás megsértése miatt meg kell semmisíteni a vitatott rendelet e vállalatra vonatkozó részét.

23. A Törvényszék helyt adott a keresetnek, és ezzel kapcsolatban lényegében azt fejtette ki, hogy az alaprendelet 2. cikke útján az uniós jogalkotó a dömpingellenes megállapodásnak a dömping megállapítására vonatkozó 2. cikkében foglalt különleges kötelezettségeket kívánta teljesíteni.[11] A rendes érték megállapítása tekintetében azonban az alaprendelet és a megtámadott rendelet eltér a

9 — A hivatkozott bekezdések a rendes értéknek az exportáló ország hazai piacának adottságai alapján történő megállapítására vonatkoznak összehasonlítható harmadik ország használata nélkül.

10 — Így a megtámadott rendelet (36) preambulumbekezdése.

11 — A megtámadott ítélet 36. pontja.

dömpingellenes megállapodástól, amely e tekintetben „a hasonló termék rendes értéke kiszámításának módját meghatározó, egyértelmű, pontos és részletes szabályok összességét foglalj[a] mag[á]ban […], anélkül hogy azokat olyan feltételekkel egészítené[…] ki, amelyek e szabályok alkalmazását a WTO-tagok mérlegelésére bíznák”. [12]

24. A Törvényszéknek a vitatott rendelet Rusal Armenalra vonatkozó részét megsemmisítő határozata ellen a Bizottság fellebbezést nyújtott be.

IV – A felek kérelmei és alapvető érvei

25. Az Európai Parlament és a Tanács által támogatott Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– utasítsa el a kereset első jogalapját mint jogilag megalapozatlant;

– az ügyet a további jogalapok vonatkozásában új határozat meghozatala céljából utalja vissza a Törvényszékhez;

– jelenleg ne határozzon az elsőfokú eljárás és a fellebbezési eljárás költségeiről.

26. Fellebbezésének alátámasztása érdekében a Bizottság három jogalapra hivatkozik.

27. Először is a Törvényszék a kereset terjedelmét meghaladóan hozta meg határozatát, mivel a Rusal Armenal a keresetben hivatkozott ugyan az alaprendelet dömpingellenes megállapodásra tekintettel fennálló alkalmazhatatlanságára, a válaszban azonban nem. Ezzel kapcsolatos jogalapját tehát nem tartotta fenn a vállalat.

28. Másodszor a Törvényszék tévesen értelmezte az alaprendeletet, valamint a jogalkotónak a Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlat [13] értelmében vett szándékát e jogszabály elfogadásakor. A Törvényszék tévesen feltételezte, hogy az uniós jogalkotó a WTO-jogból eredő kötelezettségeket kívánt teljesíteni az alaprendelet útján. A WTO-jog ezért nem vehető alapul az alaprendelet jogszerűségének felülvizsgálatakor, annál is inkább, mivel a dömpingellenes megállapodás az Örményországhoz hasonló olyan országok esetében, amelyek gazdasága a szocialista tervgazdaságból a piacgazdaságba való átmenet szakaszában található, nem tiltja a termékek rendes értékének a piacgazdaság elvei szerint működő, összehasonlítható országban – a jelen esetben Törökországban – uralkodó piaci körülmények alapján történő központi megállapítását.

29. Harmadszor a Törvényszék a vitatott rendelet megsemmisítésével megsértette az intézményi egyensúly alapelvét.

30. A Rusal Armenal vitatja e jogalapokat, és azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és kötelezze a Bizottságot és a Tanácsot a saját költségeik, valamint a Rusal Armenal költségeinek viselésére.

12 — A megtámadott ítélet 50. pontja.

13 — Nakajima kontra Tanács ítélet (C-69/89, EU:C:1991:186).

V – A jogkérdésről

A – *Az első jogalapról*

31. A fellebbezővel nem lehet egyetérteni annyiban, amennyiben az első jogalap azt az álláspontot képviseli, hogy az örményországi vállalat a válaszával visszavonta az EUMSZ 277. cikken alapuló, jogellenességre vonatkozó kifogását.

32. A felektől egyrészt nem várható el, hogy érveiket minden eljárási iratban teljes mértékben megismételjék. Az ilyen eljárásmód nem lenne pergazdaságos. Az örményországi vállalat írásbeli érveiből másrészt általánosan leszűrhető, hogy a vállalat az EUMSZ 277. cikkre hivatkozik, és ezzel összefüggésben a WTO-joggal összeegyeztethetetlennek tekinti az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdését.[14]

33. Az első jogalapot tehát el kell utasítani.

B – *A második jogalapról*

34. Második jogalapjával a fellebbező lényegében azt kifogásolja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor abból indult ki, hogy az uniós jogalkotó a dömpingellenes megállapodást kívánta végrehajtani az alaprendelet 2. cikkének (7) bekezdése útján. E kifogás annak kérdéséhez kötődik, hogy a Törvényszék helyesen alkalmazta-e a Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlatot.[15]

1. A WTO-jog mint az uniós jogi aktusok jogszerűségének mércéje

35. Főszabály szerint – mint ez az EUSZ 3. cikk (5) bekezdéséből kiderül – az Unió hozzájárul a nemzetközi jog szigorú betartásához és fejlesztéséhez. Következésképpen, amikor az Unió jogi aktust fogad el, teljes egészében köteles tiszteletben tartani a nemzetközi jogot.[16] Az EUMSZ 216. cikk (2) bekezdése értelmében az Unió által megkötött megállapodások kötelezőek az Unió intézményeire, és elsőbbségük van az Unió által elfogadott aktusokkal szemben.[17]

36. Az olyan nemzetközi megállapodás rendelkezéseire azonban, amelynek az Unió szerződő fele, csakis azzal a feltétellel lehet hivatkozni valamely másodlagos uniós jogi aktus megsemmisítése iránti kereset vagy az ilyen jogi aktus jogellenességére alapított kifogás alátámasztására, hogy egyrészt ezen megállapodás természetével, illetve rendszerével az nem ellentétes, másrészt pedig, hogy e rendelkezések a tartalmuk vonatkozásában feltétel nélkülinek és kellően pontosnak tűnnek.[18]

14 — Lásd például: az elsőfokú válasz 31. pontja.

15 — Nakajima kontra Tanács ítélet (C-69/89, EU:C:1991:186).

16 — Air Transport Association of America és társai ítélet (C-366/10, EU:C:2011:864, 101. pont).

17 — Intertanko és társai ítélet (C-308/06, EU:C:2008:312, 42. pont), Air Transport Association of America és társai ítélet (C-366/10, EU:C:2011:864, 50. pont), valamint Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélet (C-401/12 P–C-403/12 P, EU:C:2015:4, 52. pont).

18 — FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet (C-120/06 P és C-121/06 P, EU:C:2008:476, 110. és 120. pont), Air Transport Association of America és társai ítélet (C-366/10, EU:C:2011:864, 53–55. pont), valamint Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélet (C-401/12 P–C-403/12 P, EU:C:2015:4, 54. pont).

37. A WTO jogi aktusai esetében azok különös jellege miatt bizonyos sajátosságok érvényesülnek. A Bíróság nemrég ismételten hangsúlyozta, hogy csak abban az esetben, ha az Unió a WTO keretében megkötött megállapodásokban vállalt konkrét kötelezettséget kíván végrehajtani valamely jogi aktusával (a Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlat), vagy ha az uniós jogi aktus kifejezetten e megállapodások meghatározott rendelkezéseire utal (a Fediol-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlat[19]), feladata a Bíróságnak az uniós jogi aktus jogszerűségének e megállapodások szabályai alapján történő felülvizsgálata.[20]

38. A másodlagos uniós jog jogszerűségének a WTO jogi aktusai alapján történő felülvizsgálata – az uniós jogalkotó megfelelő végrehajtási szándékának megállapíthatósága esetén – különösen a dömpingellenes intézkedések rendszerének területén jöhet szóba. Ez „kialakítását és alkalmazását tekintve igen tömör”,[21] és így jellegénél fogva az uniós jogi aktusok jogszerűségének mércéjéül szolgálhat.

39. A Bíróság még nem bocsátkozott kimerítő fejtegetésekbe annak kérdésével kapcsolatban, hogy hogyan kellett kifejezésre jutnia az uniós jogalkotó Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlat szempontjából releváns végrehajtási szándékának, és milyen kritériumok alapján állapítható meg ez. A Nakajima kontra Tanács ítéletben[22], valamint a Petrotub és Republica ítéletben[23] mindazonáltal a Bíróság egy uniós jogi aktus preambulumát vette figyelembe, és annak segítségével állapította meg, hogy az uniós jogalkotó a másodlagos jog egy konkrét rendelkezésével a dömpingellenes kódex,[24] illetve a dömpingellenes megállapodás[25] valamely konkrét, az említett rendelkezéssel tartalmilag összefüggő rendelkezéséből eredő „különleges kötelezettségeket”[26] kívánt-e végrehajtani. Ha azonban a másodlagos jog rendelkezései „teljesen más célt”[27] szolgálnak, mint a GATT dömpingellenes rendelkezései, akkor ez utóbbiak nem szolgálhatnak a felülvizsgálat alapjául.[28]

40. Ebből két következtetés vonható le.

41. Egyrészt a Bíróság ítélkezési gyakorlata nem a másodlagos jog valamely jogi aktusának a WTO-megállapodások szabályai alapján történő elvont és feltétel nélküli felülvizsgálatával foglalkozik. A Bíróság általi felülvizsgálat terjedelme sokkal inkább szigorúan az uniós jogalkotó másodlagos jogi jogalkotás keretében fennálló végrehajtási szándékától függ: ha hiányzik a végrehajtási szándék, vagy nem bizonyítható megfelelően, nem alkalmazható a WTO-jog a másodlagos jog felülvizsgálatának alapjaként.

42. Másrészt nem elegendő az uniós jogalkotó végrehajtási szándékának megállapításához, ha valamely uniós jogi aktus preambulumából csak általánosságban derül ki, hogy a kérdéses jogi aktus elfogadására az Uniót terhelő nemzetközi kötelezettségekre figyelemmel kerül sor.[29] A Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlat alkalmazása szempontjából sokkal inkább elegendő, de szükséges is, hogy a

19 — Fediol kontra Bizottság ítélet (70/87, EU:C:1989:254).

20 — Így a nagytanács 2015. január 13-i Tanács és társai kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht ítélete (C-401/12 P–C-403/12 P, EU:C:2015:4, 56. pont) hivatkozással a Fediol kontra Bizottság ítéletre (70/87, EU:C:1989:254, 19–23. pont), a Nakajima kontra Tanács ítéletre (C-69/89, EU:C:1991:186, 29–32. pont), a Németország kontra Tanács ítéletre (C-280/93, EU:C:1994:367, 111. pont) és az Olaszország kontra Tanács ítéletre (C-352/96, EU:C:1998:531, 19. pont).

21 — Tanács és Parlament kontra Bizottság és Bizottság kontra Vereniging Milieudefensie és Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht (C-401/12 P–C-403/12 P, EU:C:2015:4, 59. pont).

22 — Nakajima kontra Tanács ítélet (C-69/89, EU:C:1991:186, 30. pont).

23 — Petrotub és Republica ítélet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 55. pont).

24 — Így a Nakajima kontra Tanács ítélet.

25 — Így a Petrotub és Republica ítélet.

26 — Petrotub és Republica ítélet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 56. pont).

27 — Nakajima kontra Tanács ítélet (C-69/89, EU:C:1991:186, 40. pont).

28 — Ezzel kapcsolatban lásd még: Geelhoed főtanácsnok Franz Egenberger ügyre vonatkozó indítványa (C-313/04, EU:C:2005:733, 76. pont) és Saggio főtanácsnok Portugália kontra Tanács ügyre vonatkozó indítványa (C-149/96, EU:C:1999:92, 17. pont).

29 — Ugyanebben az értelemben az Inuit Tapiriit Kanatami és társai kontra Bizottság és társai ügyre vonatkozó indítványom (C-398/13 P, EU:C:2015:190, 91. pont).

kérdéses uniós jogi aktus összefüggései alapján konkrét végrehajtási szándék legyen kétségtelenül megállapítható egy konkrét és tartalma vonatkozásában pontos WTO-kötelezettség tekintetében, és annak is megállapíthatónak kell lennie, hogy mely másodlagos jogi aktus mely rendelkezése hivatott e kötelezettséget konkrétan végrehajtani.

43. Ez alapján immár azt kell megállapítani, hogy a megtámadott ítélet helyesen alkalmazta-e a Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlatot, helyesen állapította-e meg az uniós jogalkotó megfelelő végrehajtási szándékát az alaprendelet kérdéses rendelkezése tekintetében, és végül helyesen utasította-e el annak alkalmazását az örményországi vállalat terhére.

2. Az uniós jogalkotó végrehajtási szándéka az alaprendelet elfogadása körében

44. Az alaprendelet elfogadásakor az uniós jogalkotó tartalmi szempontból mindenképpen a dömpingellenes megállapodás rendelkezéseihez kívánt igazodni, amit a preambulumban juttatott kifejezésre.[30] Így az alaprendelet (5) preambulumbekezdése a dömpingellenes megállapodás vonatkozásában kifejti, hogy a „megállapodások nyelvezetét a Közösség jogalkotásába *a lehető legteljesebb mértékben* [31] be kell építeni”.

45. Ez azonban még nem jelenti azt, hogy az uniós jogalkotó szemszögéből a megállapodás szabályozásától való bármely eltérés megengedhetetlen lett volna az alaprendelet körében, és hogy a jogalkotó valamely termék rendes értékének megállapítása körében feltétlenül a dömpingellenes megállapodás normatív eszköztárára kívánt volna hagyatkozni.

46. Az (5) preambulumbekezdés ugyanis nem értelmezhető elszigetelten és abszolutizáltan. Mivel a megállapodás nyelvezetét már az említett preambulumbekezdés szövege szerint is csak „a lehető legteljesebb mértékben” kell beépíteni az alaprendeletbe, sokkal inkább már önmagában az említett preambulumbekezdés is azt juttatja kifejezésre, hogy jogi aktusának elfogadásakor az uniós jogalkotó figyelembe vette annak lehetőségét, hogy a megállapodás uniós jogba történő teljes beépítése összeütközésbe kerülhet az Unió ellentétes megfontolásaival.

47. Az (5) preambulumbekezdés tehát nem enged az alaprendelet megalkotójának arra irányuló feltétlen szándékára következtetni, hogy az alaprendelet tartalma teljes mértékben összhangban álljon a dömpingellenes megállapodással, és ennélfogva az alaprendelet bármely, a dömpingellenes megállapodástól eltérő rendelkezését már ne a végrehajtásra irányuló jogalkotói szándék vezérelje.

48. Az (5) preambulumbekezdés tartalmának és terjedelmének ilyen értelmezése összeegyeztethető a Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlattal. A Nakajima kontra Tanács ítélet nem enged arra következtetni, hogy a dömpingellenes megállapodástól való bármely tartalmi eltérésnek automatikusan az alaprendelet figyelmen kívül hagyásával kellene járnia. Az említett ítéletben ugyanis más jogszabályokról, mégpedig a 2423/88 rendeletről és az 1979. évi dömpingellenes kódexről volt szó. A Petrotub és Republica ítélet,[32] amelynek tárgyát már az alaprendelet és a dömpingellenes megállapodás képezte, szintén nem enged minden további nélkül ilyen messzemenő következtetést levonni. Az említett ítélet kihangsúlyozza ugyan, hogy az alaprendeletnek „többek között az a célja, hogy *a lehető legteljesebb mértékben* [33] átültesse a közösségi jogba a dömpingellenes megállapodásban szereplő új és részletes szabályokat, amelyek közé a dömpingkülönbözet kiszámítására vonatkozó normák is tartoznak”, és a következő pontban arra a következtetésre jut, hogy „[e]nnélfogva nem vitatott, hogy a

30 — Így már a Petrotub és Republica ítélet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 22. és 55. pont) a dömpingkülönbözet megállapítása körében alkalmazott úgynevezett aszimmetrikus módszer vonatkozásában.

31 — Kiemelés tőlem.

32 — Petrotub és Republica ítélet (C-76/00 P, EU:C:2003:4).

33 — Kiemelés tőlem.

Közösség az alaprendeletet a dömpingellenes megállapodásból eredő nemzetközi kötelezettségeinek teljesítése érdekében fogadta el”.[34] Az említett ítélet mindazonáltal a dömpingkülönbözet aszimmetrikus vagy szimmetrikus módszerek útján történő megállapításával kapcsolatos különös szabályozásra vonatkozik,[35] amely a jelen eljárásban nem vitatott.

49. Az uniós jogalkotó korlátlan végrehajtási szándékának feltételezése ellen szól ezen túlmenően az alaprendelet (7) preambulumbekezdése is.

50. Az említett preambulumbekezdésben az uniós jogalkotó olyan célszerűségi megfontolásokat tesz a rendes értéknek a nem piacgazdaságú országok esetében történő meghatározása tekintetében, amelyek nem találhatók meg ilyen formában a dömpingellenes megállapodásban. Ez arra utal, hogy az uniós jogalkotó az említett országok tekintetében nem kívánta végrehajtani a dömpingellenes megállapodás rendelkezéseit, és szabályozási hatáskörét e tekintetben saját kezdeményezésére gyakorolta.

51. Nem bír jelentőséggel, hogy a dömpingellenes megállapodás – ahogyan arra a Tanács a tárgyaláson hivatkozott – valóban olyan szabályozási hézagot tartalmaz-e a rendes értéknek az említett országok esetében történő meghatározása tekintetében, amelyet az uniós jogalkotó a WTO-jog szempontjából saját mérlegelési mozgásterén belül tölthetett ki.[36] Sokkal inkább az a döntő, hogy az uniós jogalkotó – amint az egyébként a rendelkezésnek a fellebbező által a fellebbezésében ismertetett előkészítő anyagaiból is kitűnik[37] – szándékosan döntött egy bizonyos, saját szabályozási koncepció mellett a nem piacgazdaságú országok tekintetében, és jogalkotási aktusát e tekintetben nyilvánvalóan nem a Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlat értelmében vett végrehajtási szándék vezérelte.

52. Az alaprendelet szóban forgó rendelkezéseinek jogszerűsége tehát ilyen jellegű végrehajtási szándék hiányában nem volt felülvizsgálható a dömpingellenes megállapodás alapján. A megtámadott ítélet e tekintetben téves jogalkalmazáson alapul.

53. A második jogalap tehát megalapozott, és a megtámadott ítéletet már önmagában emiatt hatályon kívül kell helyezni.

54. A teljesség kedvéért végül röviden még a harmadik jogalapra is ki kell térni.

C – *A harmadik jogalapról*

55. A harmadik jogalap az intézményi egyensúly alapelvének megsértését kifogásolja. Az uniós jogalkotó kizárólagos hatáskörébe tartozik annak eldöntése, hogy a dömpingellenes szabályozásban mely államokat kell nem piacgazdaságú országoknak tekinteni, és hogy hogyan kell azokat kezelni.

56. E jogalap elválaszthatatlanul kapcsolódik a második jogalaphoz,[38] mivel az végső soron azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlaton alapuló határozatával helytelenül hagyta figyelmen kívül az uniós jogalkotó kinyilvánított szándékát.

57. Ha a Bíróság egyetért az itt képviselt állásponttal, és helyt ad a második jogalapnak, akkor feleslegessé válik a harmadik jogalappal felhozott kifogás.

34 — Petrotub és Republica ítélet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 55. és 56. pont).

35 — Petrotub és Republica ítélet (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 22. pont).

36 — Eltérően a megtámadott ítélet 50. pontja.

37 — Lásd: a fellebbezés 49–96. pontja. A fellebbező által különösen a tárgyaláson előadottak arra utalnak, hogy az uniós jogalkotó e kérdésben saját politikai megfontolásait kívánta követni a WTO rendelkezéseitől függetlenül.

38 — Bizottság kontra Rusal Armenal végzés (C-21/14 P-R, EU:C:2014:1749, 35. pont).

58. Ha azonban a Bíróság úgy vélné, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot a Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlat alkalmazásakor, akkor határozni kell a harmadik jogalapról. E tekintetben elegendő arra emlékeztetni, hogy a Nakajima-ügyön alapuló ítélkezési gyakorlat alkalmazása, ha az valamely másodlagos jogi aktus jogellenességének megállapítását eredményezi, éppen az uniós jogalkotó kinyilvánított szándékát veszi figyelembe. Nem állítható tehát, hogy az uniós bíróságok az említett ítélkezési gyakorlattal őket meg nem illető jogalkotói hatásköröket tulajdonítanának maguknak.

D – *Összefoglalás*

59. Mivel a második jogalap megalapozott, a fellebbezésnek teljes egészében helyt kell adni, és a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

60. Amennyiben a Bíróság hatályon kívül helyezi a Törvényszék ítéletét, úgy az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, ha a per állása megengedi (a Bíróság alapokmánya 61. cikke első bekezdése második mondatának első fordulata).

61. A jelen ügyben a per állása megengedi, hogy a Bíróság részleges érdemi döntést hozzon a jogvitában. Mint azt fent kifejtettem, a Törvényszék tévedett, amikor a Rusal Armenal első jogalapja nyomán megállapította a dömpingellenes megállapodás megsértését. E jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

62. A Törvényszék által még nem értékelt többi jogalapot illetően ellenben a per állása még nem engedi meg érdemi döntés meghozatalát. Az ügyet ezért e tekintetben vissza kell utalni a Törvényszékhez (a Bíróság alapokmánya 61. cikke első bekezdése második mondatának második fordulata).

VI – A költségekről

63. Ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság az ügyet – a jelen javaslatomnak megfelelően – visszautalja a Törvényszékhez, a költségekről nem határoz (az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdéséből *a contrario* levont következtetés).

VII – Végkövetkeztetések

64. A fenti megfontolásokra tekintettel indítványozom, hogy a Bíróság az alábbiak szerint határozzon:

1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének 2013. november 5-i Rusal Armenal kontra Tanács ítéletét (T-512/09, EU:T:2013:571) hatályon kívül helyezi.

2) A Bíróság a Rusal Armenal ZAO által indított megsemmisítés iránti kereset első jogalapját elutasítja.

3) A Bíróság az ügyet a további jogalapok vonatkozásában új határozat meghozatala céljából visszautalja a Törvényszékhez.

4) A Bíróság jelenleg nem határoz az elsőfokú eljárás és a fellebbezési eljárás költségeiről.